

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 366/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 CoE/23/2010 z 13. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoE/23/2010 z 13. mája 2010.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Návrhom na vykonanie exekúcie podaným dňa 18. 12. 2009 súdnemu exekútorovi JUDr. J. S., so sídlom K. sa sťažovateľ domáhal vymoženia sumy 2.496,19 EUR s príslušenstvom špecifikovaným v uvedenom návrhu na základe exekučného titulu – rozhodcovský rozsudok RK-1491/07-MK zo dňa 06. 03. 2008, právoplatný dňa 07. 04. 2008 a vykonateľný dňa 11. 04. 2008.

Uznesením, sp. zn. 4Er/344/09-34 zo dňa 23. 02. 2010 Okresný súd Stará Ľubovňa zastavil exekučné konanie v časti špecifikovanom v rozhodnutí s odôvodnením, že rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom vo výške zaväzujúcej na zaplatenie zmluvných pokút.

Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietol nedostatok oprávnenia exekučného súdu preskúmať vecnú stránku exekučného titulu, teda zaoberať sa vôbec a posudzovať skutkové a právne závery orgánu, ktorý ho vydal, posudzovať ich správnosť a tiež poukázal aj na nesprávnosť samotných skutkových a právnych záverov exekučného súdu.

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 5CoE/23/2010 zo dňa 13. 05. 2010 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu.

Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove bolo sťažovateľovi doručené dňa 08. 07. 2010. ...

Oprávnenie exekučného súdu zamietnuť žiadosť o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, ktorá je vedená na základe rozhodcovského rozsudku vydaného v zmysle ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej aj ZoRK) upravuje ust. § 45...

Z uznesenia Krajského súdu v Prešove v spojení s prvostupňovým rozhodnutím vyplýva, že v tomto prípade došlo k zamietnutiu žiadosti v časti z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. ...

Porušovateľ svojím postupom nerešpektuje ani prekážku rozsúdenej veci...

Proti rozhodcovskému rozsudku sp. zn. RK-1491/07-MK povinný žalobnú odpoveď v zmysle rozhodcovskej doložky a zákona o rozhodcovskom konaní v platnom znení nepodal, a rovnako nepodal ani žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle uvedeného

zákona. Uvedené... znamená, že exekučný súd nemá ex offo právomoc nahrádzať pasivitu povinného v predchádzajúcom konaní argumentmi o práve preskúmať rozhodcovský rozsudok v merite veci, ale len zistiť, či ide o spôsobilý exekučný titul... Postup nad rámec uvedeného je postupom nezákonným a protiústavným v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy. ...

Porušovateľ sa s argumentmi sťažovateľa voči nedostatku právomoci exekučného súdu preskúmať vecnú stránku exekučného titulu nevyporiadal vôbec po stránke obsahovej, napriek tomu že pre posúdenie veci mali podstatný význam, teda išlo o právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany... Jednoduché konštatovanie, že odvolanie nie je dôvodné nemôže v žiadnom smere postačovať, nakoľko z nech vôbec nevyplýva, prečo prvostupňový súd – Okresný súd Stará Ľubovňa mal ako exekučný súd oprávnenie skúmať vecnú stránku exekučného titulu. ...

Vzhľadom k tomu odôvodnenie napadnutého uznesenie je absolútne nedostatočné a zakladá porušenie článku 46 ods. 1 Ústavy SR. ...

Postupom Krajského súdu v Prešove bol ústavný článok 47 ods. 3 porušený. Neústavným výkladom zákona v otázke právomoci exekučného súdu, nezaobraním sa skutočným predmetom konania bolo povinnému vytvorené priaznivejšie postavenie. Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní, napriek absencii jeho námietok podľa zmenkového a šekového zákona prostredníctvom žalobnej odpovede bol postupom Krajského súdu v Prešove postavený do pozície ako keby námietky podal, teda ako keby vykonal procesný úkon. V prípade podaných námietok by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k nim vyjadriť, kým v tomto prípade k argumentácii porušovateľa nemohol zaujať ani stanovisko.“

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o.,... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5CoE/23/2010 zo dňa 13. 05. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o.,... podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5CoE/23/2010 zo dňa 13. 05. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5CoE/23/2010 zo dňa 13. 05. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,30 EUR vrátane DPH... na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 5 CoE/23/2010 z 13. mája 2010.

Ústavný súd poznamenáva, že o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľky analogického skutkového a právneho obsahu ako posudzovaná sťažnosť už rozhodoval svojimi skoršími uzneseniami sp. zn. I. ÚS 202/2010 a sp. zn. I. ÚS 284/2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym)

súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie (žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie) vecne posúdili a rozhodli o časti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku).

V danej veci ústavný súd nedospel k záveru, že by rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 CoE/23/2010 z 13. mája 2010 bolo svojvoľné a zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného a z námietok sťažovateľky, ktorých podstatou bol nesúhlas s hodnotením vykonaného dokazovania a s interpretáciou a aplikáciou relevantných ustanovení príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci, ústavný súd nedospel k záveru, že postup a napadnuté uznesenie krajského súdu boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením označených práv, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2010